

Eerste reactie van ds. Veldhuis op de aan hem gerichte Open Brief

Op termijn zal ik uitgebreid reageren op de Open Brief. Maar ik hoop dat de lezers eerst nog kennis zullen nemen van mijn lezing voor Sabeel NL, zodat ze daarvan een meer evenwichtige indruk krijgen.

Hoewel ik inhoudelijk ernstig van mening verschil met de briefschrijvers, ben ik blij met hun initiatief. Een belangrijke discussie die lange tijd taboe was in onze kerken, krijgt nu een goede impuls. Die discussie is nodig, omdat de PKN zich m.i. met haar Israël-theologie bijbels en ethisch op een dwaalspoor bevindt.

Ik vind het jammer dat de briefschrijvers het nodig vinden, door hun tendentieuze gebruik van de uitdrukking 'Palestijnse bevrijdingstheologie', Sabeel, mij en ook Kerkinactie in links-radicalen hoek te manoeuvreren. Sabeel is inderdaad een centrum voor 'bevrijdingstheologie'. Maar die term moeten we verstaan vanuit hun specifieke situatie van bezetting, waar christenen hoop putten uit de bevrijdende en verzoenende boodschap van Jezus Christus. Om te begrijpen wat Sabeel bedoelt met 'bevrijdingstheologie', zouden we ook couplet 6 van ons eigen 'Wilhelmus' (Gez. 411:6) in herinnering kunnen roepen.

Verder denk ik dat de theologie van Sabeel en van de stichter daarvan, Naïm Ateek, bijbels beter gefundeerd is, en gemeten aan de theologie van Paulus ook orthodoxer, dan die van de briefschrijvers.

Dat ik theologisch een ander spoor volg dan de briefschrijvers doen voorkomen, mag blijken uit het feit dat ik mij op hoofdpunten gesteund weet door het vorig jaar verschenen boek van dr. Bernhard Reitsma: *Wie is onze God? Arabische christenen, Israël en de aard van God*. Reitsma, voormalig theologisch docent te Beiroet en ook afkomstig uit de kring van de Gereformeerde Bond, toont daarin overtuigend aan dat de door de briefschrijvers aangehangen Israël-theologie onbijbels is. Reitsma heeft uit eigen kring al veel kritische reacties gekregen, o.a. in het laatste nummer van *Theologia Reformata*. Maar terecht verwondert hij zich over het feit, dat de critici nauwelijks ingaan op zijn exegetische uiteenzettingen.

De briefschrijvers noemen de Palestijnse christenen "onze broeders en zusters". De vraag is wat deze erkenning concreet betekent voor hun oecumenische en diaconale praktijk ten aanzien van hen en het gehele Palestijnse volk.